

ĈAPITRO V

ALICIO RICEVAS ADMONON DE LA RAŬPO

TRE longan tempon Alicio kaj la Raŭpo silente rigardis unu la alian ; fine la Raŭpo elprenis la pipon el la buŝo kaj alparolis ŝin per malvigla dormema voĉo :

“ Kiu *vi* estas ? ” ĝi diris.

Jen ne tre kuraĝiga komenco ! Alicio respondis malsinfide :

“ Apenaŭ mi scias, Sinjoro, en la nuna momento. Mi bone scias kiu mi estis, kiam mi leviĝis hodiaŭ matene, sed mi kredas ke mi ŝanĝiĝis multfoje dum la tago.”

“ Kion vi volas kredigi per tio ? ” diris tre severe la Raŭpo. “ Klarigu vin.”

“ Bedaŭrinde, Sinjoro, mi ne povas klarigi *min* ” diris Alicio, “ ĉar mi ja ne estas mi mem.”

— “ Ne komprenas, ” diris la Raŭpo.

“ Tamen mi ne povas igi ĝin pli klara, ” Alicio tre ĝentile respondis, “ ĉar mi mem ne komprenas. Kaj, ke la korpalteco ofte malsamiĝas dum la daŭro de unu tago estas tre konfuzige.”

40

ADMONON DE LA RAŬPO 41

— “ *Ne* estas, ” diris la Raŭpo.

“ Nu, eble vi ne ankoraŭ spertis ĝin, ” diris Alicio, “ sed kiam vi devas ŝanĝiĝi en krizalidon — tio ja nepre okazos ian tagon — kaj poste en papilion, vi sentos vin *iom* konfuzata, ĉu ne ? ”

“ Tute *ne*, ” diris la Raŭpo.

“ Nu, kredeble viaj sentoj ne similas la miajn, ” diris Alicio, “ tamen tio estus certe tre konfuziga por *mi* ! ”

“ Vi ! ” diris la Raŭpo malestime, “ kiu *vi* estas ? ”

Tio ja rekondukis ilin al la komenciĝo. Alicio, sentante sin ĝenata per la tre mallongaj diroj de la Raŭpo, tenadis sin iom fiere, kaj diris tre serioze, “ Laŭ mia opinio, vi devas unue diri al mi, kiu *vi* estas.”

“ Kial ? ” diris la Raŭpo.

Jen alia konfuziga demando ! Ĉar ŝi ne povis elpensi ian kialon, kaj ĉar la Raŭpo ŝajnis esti malagrablulo, Alicio ekforiris.

La Raŭpo laŭte kriis post ŝi. “ Revenu ! mi havas por vi gravan konsilon.”

Tio sonis al ŝi bonpromesa : ŝi do revenis.

“ *Ne koleriĝu,* ” diris la Raŭpo, kaj tuj silentis.

“ Ĉu nenion plu ? ” diris Alicio, subpremante kiel eble plej bone sian koleron.

“ Jes, ” diris la Raŭpo.

Ĉar ŝi havis nenion alian por fari kaj ĉar